

מטעמי תורת זילים

הפטרות פרשת נשא – נזירות שמשון הגיבור

ה' יתברך ציוה את משה רבינו על קדושת הנזיר ועל איסור גילוח שערות ראשו שנאמר "דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש או אשה כי יפלא לנדר נדר נזיר להזיר לה: מנין ושכר נזיר חמץ יין וחמץ שכר לא ישתה וכל משרת ענבים לא ישתה וענבים לחים ויבשים לא יאכל: כל ימי נזרו מפל אשר יעשה מנפן היין מחרצנים ועד זג לא יאכל: כל ימי נדר נזרו תער לא יעבר על ראשו עד מלאת הימים אשר יזיר לה' קדש יהיה גדל פרע שער ראשו: כל ימי הזירו לה' על נפש מת לא יבא: לא יגביו ולא יאמרו לא אחיו ולא אחותו לא יטמא להם במתם כי יזרו אלקיו על ראשו: כל ימי נזרו קדש הוא לה' " (במדבר ו, ב-ח).

בימי השופטים בא מלאך אל אשת מנוח ובישר לה כי עתיד להיוולד לה בן שיהיה נזיר מבטן והזהיר אותה לא לגלח את שערות ראשו שנאמר "ויהי איש אחד מקרעה ממשפחת הדני ושמו מנוח ואשתו עקרה ולא ילדה: ויבא מלאך ה' אל האשה ויאמר אליה הנה נא את עקרה ולא ילדת וקרית וילדת בן: ועתה השמרי נא ואל תשתי יין ושכר ואל תאכלי כל טמא: כי הנה הרה וילדת בן ומונה לא יעלה על ראשו כי נזיר אלקים יהיה הנער מן הבטן והוא יחל להושיע את ישראל מיד פלשתים" (שופטים יג, ב-ה). וכפי שאמר המלאך כן היה, נולד למנוח ואשתו בן ורוח ה' החלה לפעם בקרבו שנאמר "ויתקד האשה בן ותקרא את שמו שמשון ויגדל הנער ויברכהו ה': ותחל רוח ה' לפעמו במחנה דן בין קרעה ובין אשתאל" (שופטים יג, כד – ח).

שמשון גדל את שערות ראשו כדרך הנזירים, עד היום בו גילה לדלילה כי כוחו תלוי בשערותיו ואז היא גילחה אותו וגרמה לאיבוד כוחו הגדול שנאמר "ויגדל לה את כל לבו ויאמר לה מורה לא עלה על ראשי כי נזיר אלקים אני מבטן אמי אם גלחתי יסר ממני כחי וחליתי והייתי ככל האדם: ויתרא דלילה כי הגיד לה את כל לבו ויתשלח ותקרא לשרני פלשתים לאמר עלו הפעם כי הגיד לי את כל לבו ועלו אליה סרני פלשתים ויעלו הכסף בדם: ותישגחו על ברקיה ותקרא לאיש ותגלח את שבע מחלפות ראשו ותחל לענותו ויסר כחו מעליו: ויתאמר פלשתים עליך שמשון ויקץ משנתו ויאמר אצא כפעם בפעם ויאער והוא לא ידע כי ה' סר מעליו: וילאחזוהו פלשתים וינקרו את עיניו ויורידו אותו עזתה ויאסרוהו בנחשפתים ויהי טוחן בבית האסורים" (שופטים טו, יז – כא).

ויש להבין, מדוע שמשון הגיבור אשר היה כוחו גדול עד שלא היה כמותו, איבד את כוחו כאשר דלילה גילחה את מחלפות שערות ראשו?

המעלה והקדושה של הנזיר היא יותר מאשר הכהן הגדול

כאשר אדם מקבל על עצמו 'נזירות' הוא מושך אליו קדושה ממקום עליון (עיריין קדישין לאדמו"ר מרוזין פרשת וירא על הפסוק יתחבק שרה' ד"ה וכן אצל נזירות) הנקרא 'פלא עליון' וכפי שנרמז בפסוק "איש או אשה כי יפלא לנדר נדר נזיר" (במדבר ו, ב) (שם משמואל: פרשת נשא שנת תר"ע דף קלה ד"ה ובוה נבין). אז האדם נפרד משאר בני העולם (וזהו פרשת נשא דף קכו ע"א ד"ה איש כי יפלא) ונקרא בשם "קדש" שנאמר "כל ימי נזרו קדש הוא לה" (במדבר ו, ח) (מצודת דוד' על טעמי המצוות להרדב"ז מצוה רכג ד"ה שיגלח). ונעשית מעלתו גדולה יותר ממעלת הנביאים שנאמר "וְאֵלֶּיךָ מְבַיְתִים לְבָנִיָּים וּמִבְחֹרֶיךָ לְנָזִירִים" (עמוס ב, יא) "ומבחוריכם" – כלומר מהמבחרים שבכם (שם משמואל: פרשת נשא שנת תר"ע דף קלה ד"ה ובוה נבין). ועוד הנזיר הוא כמו 'מלאך' (שמות רבה, טו, ב) ומעלתו גדולה עד מאוד (שם משמואל: פרשת נשא שנת תר"ע דף קלה ד"ה ובוה נבין). והוא נפרד מבני האדם וניכר בקדושתו רק לעבודת ה' (עפ"י עבודת הגרשוני על שיר השירים ל"ג גרשון בן אברהם אחי הגר"א שיר השירים ג, ה דף כג ע"ב ד"ה שערך כעדר העיזים).

הנזירות נמסרה לכל אדם, איש או אשה, על מנת שיוכלו לקדש את עצמם (סדר היו"ט ל"ר משה בן מכיר בספר פרנסה וכלכלה ד"ה הקב"ה קדש את הכהנים, יספר החיים' לאחיו של המהר"ל מפראג בחלק יספר פרנסה וכלכלה' חלק ג פרק השלישי ד"ה וראוי לאדם) ולזכות לכתר קדושה כעין מדרגתו של כהן גדול. לכן רוב הדברים שהצטווה הכהן הגדול, גם הנזירים הצטוו (מצודת דוד' להרדב"ז מצוה רכג ד"ה שיגלח). אמנם מעלת הנזיר עולה על מעלת הכהן הגדול (שפתי כהן על התורה: פרשת נשא ד"ה יורבני בחיי בשם רבינו בחיי) וקדושתו יותר חמורה מקדושת הכהן הגדול (הרמ"ד וואלי פרשת נשא פרק ו על הפסוק גדל פרע שער ראשו) לפי שהנזיר דבק במקום גבוה יותר, בעצם 'הרחמים' העליונים, והוא מוכתר במעלת הנזירות שעליה אמר ה' "כי יזרו אלקיו על ראשו" (במדבר ו, ז) (שפתי כהן על התורה: פרשת נשא ד"ה יורבני בחיי בשם רבינו בחיי). אך כאשר פלח זמן הנזירות שקיבל עליו האיש, מסתלק ממנו 'הנזיר' והוא חוזר להיות כשאר בני האדם (השלי"ה הקדוש' תורה שבכתב פרשת נשא אות י ד"ה והנה נצטוו לגדל שער).

לכן אין דין 'נזירות' לגוים כי הם באים מכוח 'הטומאה' ואין יכולת לחבר בין שני הפכים, מה שאין כן בעם ישראל (מצודת דוד' על טעמי המצוות להרדב"ז מצוה רכג ד"ה ונתן). והיו במשך הדורות כמה נזירים בישראל, כמו שמואל הנביא שאמו חנה הקדישה אותו לעבודת ה' וקיבלה עבורו 'נזירות עולם' שנאמר "ויתדר נדר ויתאמר ה' צבאות אם ראה תראה פניי וזכרתני ולא תשפח את אמתך ונתתה לאמתך זרע אנשים ונתתיו לה' כל ימי חיי ומונה לא יעלה על ראשו" (שמואל א, א, יא), "ומונה לא יעלה על ראשו" – שיהיה נזיר עד עולם ולא יגלח (מצודת דוד' שמואל א, א, יא) בתער את ראשו (מצודת ציון שמואל א, א, יא). כך היה גם אצל אבשלום בן דוד שהיה נזיר עולם, רק שהוא מרד ולא נדבק בקדושה על אף קדושת שעריו (בן יהוידע לחבר הבן איש חי מסכת סוטה דף י ע"ב ד"ה שלח מוק ר"ל (להרחבה על טומאת הגוים ראה מאמרינו לפרשת מטות – יטומאת הגוים)).

הנזיר הצטווה בקדושתו להתרחק מכוונות הדין והטומאה

כהן רגיל מטמא לקרובי משפחתו שמתו שנאמר "ויאמר ה' אל משה אמר אל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֶהֱרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמּוּי: כִּי אִם לְשָׂאֵרוֹ הִקְרַב אֵלָיו וְלֵאמֹר וְלֵאבְדוֹ וְלִבְדוֹ וְלִבְתּוֹ וְלִאֲחִיו" (ויקרא כא, א – ג). אך לנזיר אסור להיטמא לאביו ואמו כי הוא יותר קדוש מכהן (יספר החיים' לאחיו של המהר"ל מפראג בחלק יספר פרנסה וכלכלה' חלק ג פרק השלישי ד"ה וראוי לאדם) וכן נאסר עליו להיטמא גם לשאר מתים מחמת קדושתו כפי שנאמר "כל ימי נזרו קדש הוא לה" (במדבר ו, ח), והוא צריך להתרחק מדברים שהם היפך קדושתו (טעמי המצוות ל"ר מנחם רוקנטא מצוות לא לעשה ד"ה שלא ישתה הנזיר יין) כלומר מכוונות הטומאה (מצודת דוד' להרדב"ז דרך הסוד). ואם הנזיר חלילה נטמא בהם, הרי זה כאילו מכניס את כוחות הטומאה לתוך היכלי הקודש (ורקנאטי' על התורה פרשת נשא ד"ה בספר הוהר הקדש, 'מצודת דוד' להרדב"ז מצוה רכג ד"ה ונתן שער ראשו). וכמו שהכהן הגדול לא מטמא לשום מת מקרובי משפחתו, אפילו לא לאביו ולאמו, כל שכן וקל וחומר הנזיר שקדושתו חמורה יותר מקדושת כהן גדול, שאין לו להיטמא להם ולחלל את קדושתו העליונה שנאמר "כל ימי הזירו לה' על נפש מת לא יבא: לא יגביו ולא יאמרו לא אחיו ולא אחותו לא יטמא להם במתם כי יזרו אלקיו על ראשו" (במדבר ו, ז) (הרמ"ד וואלי פרשת נשא פרק ו על הפסוק גדל פרע שער ראשו).

ד"ה נוראה עם זה) **ממש כמו הקב"ה שדן יחידי ועליו נאמר 'אֵל אֲמוֹנָה וְאֵין עֹל'** (דברים לב, ד) (מדרש תלפיות לר אליהו הכהן מחבר 'שבת מוסר' ענף דן ד"ה נקרא דן לפי שדן). בתחילה 'רוח הנבואה' שרתה עליו אך לא התיישבה בו בתדירות כשאר הנביאים (אור החמה) על זוהר פרשת מקץ דף קצד ע"א ד"ה ויהי בבקר ממחרתי) והיתה באה והולכת ממנו שנאמר **"וַתַּחַל רוּחַ ה' לְפַעֲמוֹ בְּמַחְנֵה דָן בֵּין צֶרְעָה וּבֵין אֲשֶׁתְאֵל"** (שופטים יג, כה) (זוהר פרשת מקץ דף קצד ע"א ד"ה אבל תא חזי) **"לְפַעֲמוֹ" – כמו עִנְבֵל של פעמון שהולך ובא (אור החמה) לר אברהם אוולאי וקטו של החיד"א על זוהר פרשת מקץ דף קצד ע"א ד"ה רבי חזקיה פתח מהר"א 5).** אך אחר כך כבר היתה השכינה מקשקשת לפניו (עפ"י גמי סוטה דף ט ע"ב) **לְלוֹת אוֹתוֹ באשר הוא הולך** (רש"י גמי סוטה דף ט ע"ב ד"ה מקשקשת לפניו).

שמשון נברא בכוחו כעין 'דוגמא של מעלה' (גמי סוטה דף י ע"א) **שהם כוחות מעולם המלאכים** (בן יהודע' על גמי סוטה דף י ע"א ד"ה חמשה נבראו). וכמו שהשמש מאירה על פני תבל בכוח אלקי גדול על ידי שמות המלאכים המנהיגים אותה למשול על כל העולם, כך גבורתו של שמשון היתה בכוח השם האלקי אשר עליו שנאמר **"כִּי יִזְכֵּר אֱלֹקִים יְהִי הַצֶּרַח מִן הַבְּטָן"** (שופטים יג, ה) והיה מושל ונוצח על הכל. ולכן נקרא 'שמשון' על השם ה'שמש' (ברית שלום) על התורה לר פינחס בן פלטא דף לו ע"א טר א ד"ה ונס דברינו). ובאמצעות כוחו האלקי היה יכול שמשון לקחת שני הרים בשם צֶרְעָה וּאֲשֶׁתְאֵל, לעקור אותם ולטחון אותם זה בזה (ראה גמי סוטה דף ט ע"ב) (כתם פז) על זוהר ויחי דף רמג ע"ב ד"ה תא חזי שמשון נזיר). הוא היה גיבור בכוחו שלא היה כמוהו (מדרש תלפיות) ענף בועז ד"ה נוראה עם זה) וגבורתו היתה למעלה מכל הגבורות, כי היה נלחם יחידי בלי רכב וסוס ובלי עם רב (מדרש תלפיות) ענף דוגמא של מעלה ד"ה ירץ ככבי מצורר המורח). שמשון לא היה צריך שום סיוע של חרב, ורק באמצעות "לְחִי חֲמוּר" הכה את אויביו כפי שנאמר **"וַיִּמְצָא לְחִי חֲמוּר טְרַף וַיִּשְׁלַח יָדוֹ וַיִּקְחֶהּ וַיִּדָּבַר אֵלָּהּ אֵישׁ: וַיֹּאמֶר שְׁמִשׁוֹן בְּלָחִי הַחֲמוּר חֲמוּר חֲמוּרְתִּים בְּלָחִי הַחֲמוּר הַכִּתִּי אֶלְף אֵישׁ"** (שופטים טו, טו – טז) ובוזה דמה ליחידי של עולם, שאינו צריך סיוע במלחמה (בראשית רבה' ז, ט).

'שמשון' היה נקרא על שמו של הקב"ה שנאמר **"כִּי שִׁמְשׁ וּמִגֵּן ה' אֱלֹקִים"** (תהלים פד, יב). וכשם שהקב"ה מגן על כל העולם כולו אף שמשון היה מגן בדורו על ישראל (ראה סוטה דף י ע"א) (ישראל קדושים) דף ט ע"ב ד"ה וע"כ נקרא דן), בעוד שכוחו הגופני כמו של אדם הראשון (פרקי דרבי אליעזר' פרק נג ד"ה ששה נדמו) קודם החטא (ד"ל על 'פרקי דרבי אליעזר' פרק נג ד"ה ששה נדמו). ויעקב אבינו ניבא על שמשון שהוא עתיד לקום מתוך שבת דן ולהשיע את ישראל מיד הפלשתים, ואמר עליו **"יְהִי דָן נָחֵשׂ עֲלֵי דָרְדָר"** (בראשית מט, יז) (כתם פז) על זוהר ויחי דף רמג ע"ב ד"ה תתיב ותחל רוח. ראה גמי סוטה דף ט סוף ע"ב) **כלומר שמשון יכה באומות העולם כמו 'נחש'** (זוהר פרשת ויחי דף רמג ע"ב ד"ה כתיב ותחל) **שהוא מזיק** (כתם פז) על זוהר פרשת ויחי דף רמג ע"ב ד"ה תא חזי שמשון נזיר). וכיון שהרגיש יעקב אבינו בקדושתו העצומה של שמשון, הוא דימה שלא ימות (ישראל קדושים' דף ט ע"ב ד"ה ונס עסקו) והגאולה תבוא בימיו, כאשר שמשון בעצמו היה מלך המשיח (בראשית רבה' ז, ט). ושמשון היה באמת דומה למשיח, לפי שהיה דן את ישראל כמו הקב"ה וגם נקרא על שמו של הקב"ה – ואלו הם דברים שעתידים להיות במשיח. וכמו שהמשיח יהיה משבט יהודה ושבת דן, כך גם שמשון היה דוגמא לזה, שמצד אביו היה משבט דן ומצד אמו היה משבט יהודה (יצמח דוד' למחבר שו"ת בית דוד חלק ב' הפטרת נשא דף ה ע"א ד"ה ממשפחת הדני).

שמשון התכוון להוציא נשמות שנפלו בין הקליפות דרך בנות הגויים

שמשון התכוון לעשות תיקון בעולם ולברר נשמות שנפלו לתוך 'הקליפות' (ישראל קדושים' לר' צדוק הכהן מלובלין דף י ע"ב ד"ה וכל קטאנו, 'עירון קדישין' לאדמו"ר מרוזין ספר שופטים על הפסוק 'ויאחזרוהו פלשתים וינקרו את עיניו' ד"ה ועתה כן הענין) שנדחו ונטמעו בין העמים עד שכמעט אין להם תקוה לשוב למקור קדושתם כל ימי העולם הזה, עד אשר תבוער הטומאה מן הארץ (ישראל קדושים' דף ט ע"א ד"ה ואחר שגם הקלקול). והיה ניתן לברר את אותם ניצוצות של קדושה שהיו בידי קליפת הפלשתים רק על ידי ביאה, כלומר שהוא יבוא אל בנותיהם. דבר זה היה גם כוונתו של שלמה המלך אשר נשא נשים מבין הנכרים כדי לברר את ניצוצי הקדושה מהם, רק שלא כיוון בזה לאמת, כי היה צריך לשלוח את נפשו למדור 'הקליפות' ושם לברר את אותם חלקי הקדושה ולא להביאם לביתו ולעשותם 'מלכות' (ראה 'ימות אנך' להחיד"א פרשת כי תצא את א), מה שגרם שעל ידי כך הן התגברו ולא נעשה הברור בימיו. אמנם שמשון כן התחכם בזה, והתכוון לרדת אצלם ממש ולא להביאם אצלו. וזה מה שנאמר על שמשון **"וַאֲבִיו וְאָמוֹ לֹא יָדְעוּ כִּי מֵה' הָיָא כִּי תֵאָנְהָ הוּא מְבַקֵּשׁ מִפְּלִשְׁתִּים"** (שופטים יד, ד), כשה"תֵאָנְהָ" שהוא ביקש היה על ניצוצי הקדושה להוציאם מקליפת הפלשתים (בן יהודע' למחבר הבן איש חי גמי סוטה דף ט ע"ב ד"ה כי אדם).

לצורך כך ה' בירך את שמשון שיהיה אמתו כבני אדם אבל זרעו יהיה כמו נחל שוטף (ראה גמי סוטה דף י ע"א), בכדי להורות משמים שהיה רצון בדבר הזה בשביל הברור (בן יהודע' גמי סוטה דף ט ע"ב ד"ה ובוה יובן הטעם). והלשון 'נחל שוטף' רומז לכך שהוא ישטוף את 'ניצוצות הקדושה' מן הקליפה (בן יהודע' גמי סוטה דף י ע"א ד"ה שברכו באמת). ולאחר שמשון נשא אשה מבנות הפלשתים והכה בפלשתים באמצעות לְחִי החמור, הוא היה צמא מאוד למים כפי שנאמר **"וַיִּצְמָא מְאֹד וַיִּקְרָא אֵל ה' וַיֹּאמֶר אֶתְּהָ וְתַתֵּן בִּי מַיִם וְעַדְדָּךְ אֶת הַתְּשׁוּעָה הַגְּדֹלָה הַזֹּאת וְעַתָּה אֲמוֹת בְּצִמָּא וְנִפְלַתִּי בְּיַד הַעֲרָלִים"** (שופטים טו, יח). כאשר שמשון הוסיף לבקש מאת ה' **"רְבוֹן הָעוֹלָמִים אִם אֵינוֹ בִּינִי לְבִינָן אֲלֵא הַמַּיִלָה הַזֹּאת פְּדֵאִי הוּא שְׁלֵא אֶפֶל בְּדָן"** (בראשית רבה' ז, ט), כלומר שמשון ביקש לסתום פי המקטרג דווקא בזכות ה"מַיִלָה" שהוא הדבר שבירכו בו ה', לפי שאם לא היה רצון משמים שייקח את בת הפלשתים לא היו מסייעים לו משמים בריבוי הזרע שלו שבאיבר המילה. ואכן מיד ה' נענה לבקשתו שנאמר **"וַיִּבְרַקְעוּ אֱלֹקִים אֶת הַמִּכְתָּשׁ אֲשֶׁר בְּלָחִי וַיִּצְאוּ מִמֶּנּוּ מַיִם וַיִּשְׁתְּ וַתִּשָּׁב רִחוֹ וַיִּחִי"** (שופטים טו, ט). (בן יהודע' גמי סוטה דף ט ע"ב ד"ה ובוה יובן הטעם).

שמשון היה צדיק (עפ"י גמי סוטה דף ט ע"ב כלשון אביי) ומיוחס ושופט של ישראל. ואף שלקח גיורת פלשתית (ראה 'מנחות דוד' שופטים יד, א) מהעיר תמנתה הרי שמאנת ה' יצא הדבר. לכן כאשר אביו ואימו שאלו אותו מדוע הוא לא לוקח מבנות ישראל אלא מבנות הפלשתים, אמרו משמים **"וַאֲבִיו וְאָמוֹ לֹא יָדְעוּ כִּי מֵה' הָיָא"** (שופטים יד, ד) (ע"פ הדעת טוב' מכתב יד לר' חיים ויטאל דף קלב ע"א אות שז מהדורת ירושלים תשס"ח). וגם כוונתו של שמשון היתה לשמה, אך היה בה חסרון שלא היתה כוונתו לגמרי לשמה כמו שהיה ליעל בשעה שהיה עמה סיסרא (ראה שופטים יד, יח – כא), אלא היה מעורב בכוונתו גם מעט תאוה גשמית זרה (בן יהודע' לר' יוסף חיים מחבר 'בן איש חי' על גמי סוטה דף ט ע"ב ד"ה כי אול מיהא). ועל תערובת כוונתו הוא נענש בעיניו שנאמר **"וַיִּתְּשָׁנְהוּ עַל בְּרַפְּיָהּ וַתִּקְרָא לְאִישׁ וַתִּגְלַח אֶת שְׁבַע מַחְלְפוֹת רֵאשׁוֹ וַתַּחַל לְעַנּוֹתוֹ וְנָסַר כְּחוֹ בְּרַפְּשִׁתִּים"** (שופטים טו, כא) (בן יהודע' על גמי סוטה דף ט ע"ב ד"ה כי אול מיהא). ולכן במעשים אלו שעשה היה נחשב לו שפגם ובעל בת אל נכר. כאשר הפגם הזה היה גדול יותר משאר החוטאים בעוון זה, מפני קדושת הנזירות שהיתה בו (אור החמה' לר אברהם אוולאי וקטו של החיד"א על זוהר פרשת נשא דף קכו ע"א ד"ה יצאת מן אדמרי' מהרמ"ק) שעירב אותה בבעילת הבת אל נכר (זוהר פרשת נשא דף קכו ע"א ד"ה ויא תימא).

שמשון הנזיר איבד את כוחו עם גילוח שערות ראשו ונטהר לגמרי במותו

גם הזיווג של שמשון עם דלילה (ע"פ הדעת טוב' מכתב יד לר' חיים ויטאל דף קלב ע"א אות שז מהדורת ירושלים תשס"ח) שהתגירה על ידו (רד"ק שופטים יג, ד), היה מאת ה' יתברך אף שהוא היה צדיק והיא היתה מרשעת (ע"פ הדעת טוב' מכתב יד לר' חיים ויטאל דף קלב ע"א אות שז מהדורת ירושלים תשס"ח). אך בסוף דלילה דלדלה את כוחו של שמשון כאשר גילה לה כי כוחו תלוי בשערות ראשו (גמי סוטה דף ט ע"ב) כפי שנאמר **"וַתִּשְׁנְהוּ עַל בְּרַפְּיָהּ וַתִּקְרָא לְאִישׁ וַתִּגְלַח אֶת שְׁבַע מַחְלְפוֹת רֵאשׁוֹ וַתַּחַל לְעַנּוֹתוֹ וְנָסַר כְּחוֹ מַעֲלִיו"** (שופטים טו, יח) כלומר שעם גילוח שעריו סר מעליו ה' (מנחות דוד' שופטים טו, כ), טעמי המצוות לרקנאטי מצוות עשה מצוה קמח) וגם כוחו (מנחות דוד' שופטים טו, כ) ורוח הנבואה (ירבני

בחי' פרשת נשא פרק ו, ג ד"ה וע"ד הקבלה), **משום שנפסקו ממנו צינורות השכינה** (ירקנאטי' על התורה פרשת נשא ד"ה איש ואשה, 'מצודת דוד' להרדב"ב מצוה רכב ד"ה ועל דרך הסוד) **שהרי גידול שער ראשו של הנזיר הוא כוחו ואזנו כש"נזר אלקיו על ראשו"** (במדבר ו, ז) (טעמי המצוות לרקנאטי מצוות עשה מצוה קמ"ד) **ואם אין צינורות של חסד וקדושה אזי אין המשכה מלמעלה**. וכך היה עם שמשון כאשר גולח שאיבד אז את קדושתו והשראתו העליונה שעל ידם היה לו כוח להתגבר על הכל (הרמ"ד וואלי פרשת נשא פרק ו על הפסוק יכל ימ נדר נזרו).

שמשון איבד את כוחו והפלטתים יכלו לתפוס אותו שנאמר "ותאמר פלשתים עליו שמשון ויקח פלשתים ויקחו אותו אל בית האסורים שנאמר "ויאחזוהו פלשתים וינקרו את עיניו ויורידו אותו עקתה ויאסרוהו ויבנוהו פלשתים ויהי טוהן בבית האסורים" (שופטים טו, כ). "ויהי טוהן בבית האסורים" – שהיו הפלשתים מביאים את נשותיהם אל שמשון על מנת שהתעברו ממנו ויילדו גיבורים כמוהו (גמי סוטה דף י ע"א). **ושמשון שהיה רגיל בהרגלו ויסקו להוציא בלעם מפיהם של העמים שהם אותן הנשמות שבתוך האומות, התרצה לעשות זאת** (ישראל קדושים דף טו ע"ב ד"ה ואחר שגרם הקלקול). וחלילה לחשוב על שמשון שהוא היה אוהב נשים ורודף אחרי התאוה כאחד הפריצים שטופי הזימה חס וחלילה חס וחלילה, שהרי היה משיח ה' כפי שחשב עליו יעקב אבינו וגם שופט של ישראל משך עשרים שנה (ישראל קדושים לרי' צדוק הכהן מלובלין דף טו ע"ב ד"ה ועוד יש בזה), **אלא כוונתו היתה לעשות עבירה לשמה כדרך יעל וסיסרא** (ישראל קדושים דף טו ע"ב ד"ה ואחר שגרם הקלקול).

שערו של שמשון היה כל כוחו והדרו והוא הוסר על ידי דלילה (נצור המור' לפרשת נשא פרק ו, ה על הפסוק 'גדל פרע שער ראשו'). אך אחרי שמשון קיבל את עונשו, החל שערו שהיה גם שורש קדושתו מרחם, לשוב ולצמוח (ישראל קדושים דף טו ע"א ד"ה ושמשון בחגרותו) **כמספר שבע מחלפות ראשו אשר גולחו שנאמר "ויקהל שער ראשו לצמח פאשר גלח"** (שופטים טו, כב) (מצודת דוד' שופטים טו, כב) **ואיתם חזר אליו גם כוחו** (ספר הליקוטים' להאריי ז"ל פרשת שופטים ד"ה ובסחיטת אלן). באותה העת סרני הפלשתים היו שמחים וזובחים לאלוהיהם על לכידת אויביהם שמשון שנאמר "וסרני פלשתים נאספו לזבח גדול לזגון אלהיהם ולשמחה ויאמרו נתן אלהינו בגדנו את שמשון אוזבנינו" (שופטים טו, כג). אז הם הביאו לפניהם את שמשון לשחק בו. ובשעה שהובא אליהם היה הבית מלא אנשים ונשים מבני הפלשתים כפי שנאמר "והבית מלא האנשים והנשים ושמחה כל סרני פלשתים ועל הגג פלשתים אלים ונשים הראים בשחוק שמשון" (שופטים טו, כד). **ואז ביקש שמשון למות על קידוש ה', ולתקן את כל מה שחלילה התקלקל על ידי אותם ביאות של נשים נכריות** (ישראל קדושים לרי' צדוק הכהן מלובלין דף טו ע"א ד"ה ושמשון בחגרותו. עייש עוד על כוונתו במותו).

שמשון ביקש מה' לנקום מהפלשתים בעבור עינו האחת שלקתה שלא כדון. שהרי עין אחת אכן קלקלה בהנאה הזרה והיתה צריכה להיענש בניקורה, אך עינו השנייה היתה כוונתה לשם שמים לברר את 'ניצוצות הקדושה' מתוך הקליפות – ואילו הפלשתים הרשעים ניקרו את שתי עיניו. וזה מה שאמר שמשון לפני מותו "ויקרא שמשון אל ה' ויאמר אדני ה' זכרני נא וחקני נא אף הפעם הזה האלקים ואנקמה נקם אחת משתי עיני מפלשתים" (שופטים טו, כח) (כן ויחידע גמי סוטה דף י ע"א ד"ה והא דבש). והוסיף שמשון לבקש "תמות נפשי עם פלשתים" (שופטים טו, כט) כלומר שגם אותה נפש בהמית' שלו שהיתה דבוקה עם הפלשתים בחייו תמות עתה (ספר הליקוטים' להאריי ז"ל פרשת ויחי על הפסוק ויחי דוד נחש' עייש) והוא ביקש מהנער שהחזיק בידו "הנחיה אותי והמשני את העמידים אשר הבית נכון עליהם ואשען עליהם" (שופטים טו, כז) וכוונתו היתה להפיל את שני העמודים של 'הקליפה' אשר הבית של 'החיצונים' שם היה עומד עליו, וכך גם כל מה שהוא החייה ב'חיצונים' ועיכב את הקדושה בתוכם בימי חייו – ימותו עתה כולם, ותצא הקדושה משם (ספר הליקוטים' להאריי ז"ל ספר שופטים סימן ה' ד"ה ובסחיטת אלן הענבים) (להרחבה בנוגע לאיסור 'ניצוצות הקדושה' במשך חזרות על ידי ישראל ראה מאמרנו לפרשת מעשי – ניצוצות הקדושה בגלות ישראל).

ה' יתברך שמע לתפלת שמשון והוא הפיל את הבית על כל הפלשתים אשר היו בו שנאמר "ויקלפת שמשון את שני עמודי התורה אשר היתה עליו עמדה ויפילם ויסקמו עליהם אחר ביימו ואחד ביימו ואחד בשמאלו: ויאמר שמשון תמות נפשי עם פלשתים ויט בלח ויפיל הבית על הסרנים ועל כל העם אשר בו ויהיו המתים אשר המית במוותו רבים מאשר המית בחייו" (שופטים טו, כט – כ). מיתתו של אותו צדיק כיפרה עליו, וגם מנעה ממנו שכל אותם נשים נכריות שהיה עמהם בחייו וישארו דבוקות עמו ככלב, כפי שהן דבוקות עם בן ישראל שבעל גויה (ראה גמי סוטה דף ג ע"ב). **אותו צדיק נשאר נקי בעולם הבא ולא דבקה בו הרעה, היות שבאמת מתחילה ועד סוף היה לו כוונה לשמה בזה, ובמותו התכפר כל עוון אחר שהיה בו ונטהר ונקה לגמרי** (כן ויחידע גמי סוטה דף ט ע"ב ד"ה בגמר ביאה. עייש איזה עוון נוסף לו במעשה דלילה). אחרי מותו היה גופו קדוש לאלוקיו, ובאו בני משפחתו וקברו אותו בקברי אבותיו שנאמר "ויקדו אהיו וכל בית אביהו וישאו אתו ויעלו ויקברו אותו בין צרעה ובין אשתאל בקבר מנוח אבי והוא שפט את ישראל עשרים שנה" (שופטים טו, לא) (ישראל קדושים לרי' צדוק הכהן מלובלין דף טו ע"ב ד"ה ושמשון בחגרותו).

שמשון החל להושיע את ישראל אך לא השלים. וזה מה שניבא המלאך לאמו של שמשון "כי הגדך הרה וילדך בן ומורה לא יעלה על ראשו כי נזיר אלקים יהיה הנער מן הבטן והוא יחל להושיע את ישראל מיד פלשתים" (שופטים ג, ה), "והוא יחל להושיע את ישראל" – כלומר שהוא יתחיל את הישועה, אך לא יושלם בימיו. **ואם היה עולה בידו של שמשון להשלים אזי בימיו היתה נגמרת הישועה השלימה, והוא היה נהיה משיח כמו שחשב עליו יעקב אבינו עליו השלום** (ישראל קדושים לרי' צדוק הכהן מלובלין דף י ע"א ד"ה ויש המלאך עליו). לכן כשיעקב אבינו ראה בבואתו את גדולתו של שמשון, הוא ביקש לגלות לשבטים את הקץ שעתידי להיות על ידי שמשון אשר יהיה בעצמו המשיח, אלא שאז נסתם ממנו הקץ (ראה רש"י בראשית מז, כח) כיון שראה שמשון עתיד למות. **ומיד אמר יעקב אבינו "לישועתך קויתי ה'"** (בראשית מז, יח) (ראה 'בראשית רבה' צ"ח, יד) (חוט של סוד' למחבר 'שבט מוסר' פרשת ויחי ד"ה ובה יא), **כלומר שעתידי ה' יתברך לגמור את הישועה על ידי 'מלך המשיח'** (נצמד דוד' למחבר שו"ת ביד דוד חלק ב' הפרשת נשא דף ה' ע"א ד"ה ממשפחת הדני) **האמיתי שיהיה באחרית הימים**. במהרה בימינו, אמן.

<p>העלון מופץ לעילוי נשמות ברטה גלור בת טובה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמות אליהו בן גיטל ז"ל (ת.נ.צ.ב.ה.)</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמות רחל בת רחל גישון ושרה אשת דוד דוד בן ישי – הנחיל ממנו ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמות רחל בת מוחא ז"ל (שמות) ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמות מזל בת אסתר ז"ל הקדושה משה בן זורה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמות רחל בת רחל גישון ושרה אשת דוד דוד בן ישי – הנחיל ממנו ת.נ.צ.ב.ה.</p>
<p>העלון מופץ לעילוי נשמות יוכבד חיה בת הכשרה: התורה</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמות תמרה התורה</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמות רחל בת רחל גישון ושרה אשת דוד דוד בן ישי – הנחיל ממנו ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמות רחל בת רחל גישון ושרה אשת דוד דוד בן ישי – הנחיל ממנו ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמות רחל בת רחל גישון ושרה אשת דוד דוד בן ישי – הנחיל ממנו ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמות רחל בת רחל גישון ושרה אשת דוד דוד בן ישי – הנחיל ממנו ת.נ.צ.ב.ה.</p>
<p>העלון מופץ לעילוי נשמות רחל בת רחל גישון ושרה אשת דוד דוד בן ישי – הנחיל ממנו ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמות רחל בת רחל גישון ושרה אשת דוד דוד בן ישי – הנחיל ממנו ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמות רחל בת רחל גישון ושרה אשת דוד דוד בן ישי – הנחיל ממנו ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמות רחל בת רחל גישון ושרה אשת דוד דוד בן ישי – הנחיל ממנו ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמות רחל בת רחל גישון ושרה אשת דוד דוד בן ישי – הנחיל ממנו ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>העלון מופץ לעילוי נשמות רחל בת רחל גישון ושרה אשת דוד דוד בן ישי – הנחיל ממנו ת.נ.צ.ב.ה.</p>